

Pelerinul

August
2009
Anul II
Nr. 21 (16)

8 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Cugetări și citate despre CUNOAȘTERE

- ❖ Au ochi și nu văd. (Sfânta Scriptură)
- ❖ Omul este capabil a-L cunoaște pe Dumnezeu numai întru atâta cât i S-a revelat Dumnezeu. (A. Comoroșan)
- ❖ Fără Dumnezeu nu este posibil a-L cunoaște pe Dumnezeu. (Sfântul Irineu)
- ❖ La Dumnezeu ajungem printr-un anume mod de viață, nu printr-un anume fel de a gândi. (Christos Yannaras)
- ❖ Fraților, câtă vreme v-am grăit despre cele cerești, toți ați adormit, iar când am început a înșira palavre, îndată v-ați trezit ... (Everghetinos)
- ❖ Când gândirea nu se mai împrăstie printre cele din afară și nu se mai împrăstie în lume, prin simțuri, ea se întoarce spre sine. Prin sine, mintea se ridică până la contemplarea lui Dumnezeu. (Sfântul Vasile cel Mare)
- ❖ Cea mai mare dintre învățături este să te cunoști pe tine însuși; dacă cineva se cunoaște pe sine, Îl va cunoaște și pe Dumnezeu. (Sfântul Clement Alexandrinul)
- ❖ Cel ce se cunoaște pe sine, cunoaște totul. (Sfântul Isaac Sirul)
- ❖ A-L înțelege pe Dumnezeu este greu, iar a-L

exprima este cu neputință. (Sfântul

Grigorie de Nazianz)

- ❖ Uită de tine și cunoaște-ți sinele! (Cuviosul Varsanufie)

- ❖ Cunoașterea adevărată implică recunoașterea necunoașterii. (Sfântul Dionisie Areopagitul)

- ❖ În contemplația mistică, omul nu vede nici cu mintea, nici cu trupul, ci cu duhul (...), iar această experiență fericită și plină de bucurie (...) face ca mintea să treacă dincolo de toate lucrurile.

(Sfântul Grigorie Palama)

- ❖ Din dragoste izvorăște cunoașterea. (Talasie Libianul)
- ❖ Cunoașterea existenței lui Dumnezeu este sădită în chip natural în noi. (Sfântul Ioan Damaschin)
- ❖ Adevărata cunoaștere poartă în ea pecetea dragostei. (Sfântul Maxim Mărturisitorul)
- ❖ Cunoaștere înseamnă a te uita pe tine, gândindu-te la Dumnezeu. (Diadoh al Foticeii)
- ❖ Să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoaștere. (Sfânta Scriptură)

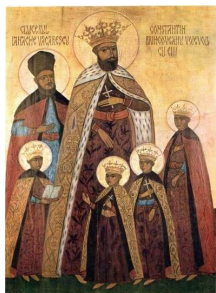
Din cuprins:

- ❖ *Cugetări și citate despre CUNOAȘTERE* – pag. 1
- ❖ *Sfinți prăznuiți* – pag. 2
- ❖ *Îndreptar de viață creștină* – pag. 3
- ❖ *Evanghelia Duminicii* – pag. 4
- ❖ *Viața în parohie* – pag. 5

- ❖ *Mărgăritare pentru suflet* – pag. 5
- ❖ *Din învățăturile Sfinților Părinți* – pag. 6
- ❖ *Locuri binecuvântate* – pag. 7
- ❖ *Pagina micului creștin* – pag. 8
- ❖ *Plante din Grădina Domnului* – pag. 8

Sfinți prăznuiți

**Sfinții Mucenici Brâncoveni:
Constantin-Voievod, cu fii săi**

La 15 August 2009, se împlinesc 295 de ani de la moartea mucenicească la Constantinopol a Voievodului Țării Românești, **CONSTANTIN BRÂNCOVEANU**, împreună cu fiii săi, **CONSTANTIN, ȘTEFAN, RADU** și **MATEI** - și cu ginerele său, visternicul Ianache Văcărescu, una din cele mai cumplite tragedii pe care le-a cunoscut istoria României.

Urcat pe tronul Munteniei în 1688, Constantin Brâncoveanu a domnit peste un sfert de veac, marcând istoria Neamului și a Bisericii prin numeroase ctitorii (între care mănăstirea Hurezi) ocrotind cultura, secondat de Mitropolitul Antim Ivireanul, și apărând Ortodoxia pe pământ românesc și străin.

La 25 Martie 1714, Voievodul Constantin Brâncoveanu este mazilit de turci, dus cu familia la Istanbul și închis în temniță. Pâna în vară va fi torturat continuu pentru a mărturisi unde-și avea banii. După torturi cumplite i-au smuls semnătura pentru aurul depus la Veneția.

La 15 August 1714, de Sf. Maria Mare, când împlinea 60 de ani, iar Doamna Maria își serba onomastică, Constantin Brâncoveanu a fost dus la locul de osânda Ialy Chisc (Chioscul Marii).

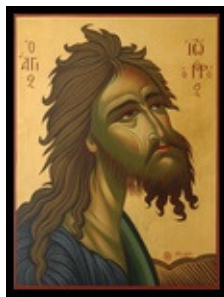
Li s-a îngăduit să-și facă o ultimă rugăciune, după care sultanul le-a oferit viața dacă trec la mahomedanism. Răspunsul demn al Voievodului a fost "Împărate! Avere mea, cât a fost, tu ai luat-o, dar de legea mea creștină nu mă las! În ea m-am născut și am trăit, în ea vreau să mor. Pământul țării mele l-am umplut cu biserici creștinești și, acum, la bătrânețe, să mă închin în geamiile voastre turcești? Nu, Împărate! Apoi și-a încurajat fiii astfel: "Fiilor, aveți curaj! Am pierdut tot ce aveam pe lumea aceasta pământească. Nu ne-au mai rămas decât sufletele, să nu le pierdem și pe ele, ci să le aducem curate în fața Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să spălăm păcatele noastre cu sângele nostru!"

Cele șase trupuri decapitate au fost aruncate în apele Bosforului, iar capetele "purtate în prăjini" pe ulițele cetății, au fost înfipite la o poartă a Seraiului și ținute acolo trei zile, după care au fost aruncate în mare. Creștinii pioși au pescuit trupurile și le-au înmormântat, pe ascuns, în biserica Adormirii Maicii Domnului din insula Halchi. Osemintele Voievodului-Martir au fost aduse în țara de soția sa, Doamna Maria, în 1720 și îngropate pe ascuns în biserica Sf. Gheorghe-Nou din Capitală. Mormântul a fost acoperit de o placă de marmură albă, fără nume, iar identificarea s-a făcut după descoperirea, în 1914, a unei candelă de argint cu inscripția: "Aici odihnesc oasele fericitului Domn, Io, Constantin Brâncoveanu Basarab Voievod".

Acum ne putem pleca genunchii și aprinde o lumânare de ceara curată la mormântul Voievodului-Martir Constantin Brâncoveanu de la biserica Sf. Gheorghe-Nou din București, exemplu de credință dusă până la jertfă.

**Tăierea Capului Sf.
Prooroc Ioan Botezătorul**

Sfântul Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului a primit de la însuși Domnul Hristos mărturia că el era cel mai mare dintre toți oamenii născuți din femeie și cel dintâi între Profeți. Pe când încă se afla în pântecul mamei sale, el a tresărit de bucurie în preajma lui Mesia pe care îl purta în ea Prea Sfânta Maică a Domnului. La maturitate, el, "de care lumea nu era vrednică" (cf Evrei 11:38), se retrase în pustiu, acoperit cu o haină din păr de cămilă și încins cu o curea de piele,

aceasta semnificând stăpânirea tuturor pornirilor trupesti. Regăsind, ca un nou Adam, starea de armonie a firii noastre create pentru a se dedica numai lui Dumnezeu, el se hrănea cu coșai și cu miere sălbatică, și își ținea în contemplare mintea netulburată de grijile acestei lumi. În anul 15 al domniei lui Tiberiu Cezar (anul 29), Ioan, când a auzit Cuvântul lui Dumnezeu în pustie, se duse în regiunea Iordanului, pentru a predica pocăința către mulțimile care veneau la el, atrase de viața sa îngerească. El îi boteza în apele Iordanului în semn de curățire de păcatele lor, și pentru a-i pregăti să îl primească pe Mântuitorul. El îi îndruma să facă mai curând roade vrednice de pocăință, decât să se laude că sunt fiii lui Avraam.

Pentru că poporul se întreba dacă nu era el Mântuitorul așteptat de atâtea generații, Ioan le spuse: "Eu vă botez cu apă, dar vine altul mai mare decât mine, El vă va boteza cu foc și cu Duh Sfânt". Curățenia sa și dragostea sa pentru feciorie erau într-atât de mari încât fu considerat vrednic nu doar de a-l vedea pe Mântuitor, al carui Înaintemergător fusese pus, ci chiar să îl boteze în Iordan și să fie martorul descoperirii Sfintei Treimi.

Sfântul Ioan medita fără încetare la Cuvântul lui Dumnezeu și le considera pe toate ale acestei lumi ca ne semnificative în fața respectării Legii dumnezeiești, a cărei desăvârșită întruchipare era viața sa. De aceea nu se temea să adreseze reproșuri aspre lui Irod Antipa, tetrarhul Galileii, om lipsit de rușine și dezmățat care, contrar Legii, se căsătorise cu Irodiada, soția fratelui său Filip pe când acesta din urmă era încă în viață și avusese cu ea o fată, Salomeea. Profetul îi vorbea în numele lui Dumnezeu: "Nu îți este îngăduit să ai ca soție pe femeia fratelui tău". De aceea Irodiada nutrea în ea o ranchiună puternică împotriva lui Ioan și vroia să îl omoare; era însă împiedicată de Irod care îl proteja, ca bărbat drept și sfânt, dar mai ales pentru că se temea de poporul pe care îl cinstea ca pe un trimis al lui Dumnezeu. În cele din urmă Irodiada cea perfidă își atinse scopul și făcu astfel încât Profetul să fie dus la închisoare în fortăreața din Macheronte. Când fu aniversarea zilei de naștere a regelui, în apropierea Paștilor, acesta invită pe notabilii regatului său la un mare ospăț, în timpul căruia toți se dedară îmbuibării și beției. Salomeea dansa cu voluptate în fața mesenilor acestui banchet al slavei deșarte, și ea plăcu privirii desfrânate a tatălui său care îi jură să îi dea ca recompensă orice i-ar cere, chiar de-ar fi jumătate din regatul său. La sfatul mamei sale, tânara ceru să îi fie adus imediat pe un platou capul lui Ioan Botezătorul. Regele se simți încurcat, dar din cauza jurământului său, și pentru a nu-și pierde onoarea în fața invitaților, se decise să îl

omoare pe Cel Drept. Sentița fu pe loc executată, un soldat îi tăie capul Sfântului Ioan în închisoare și îl aduse imediat, încă sângărând, pe un platou, în sala de ospăț care adresa în tăcere reproșul său față de slăbiciunea criminală a regelui. Salomeea prezentă mamei sale trofeul.

Ucenicii Sfântului veniră să îi ia trupul și au mers să îl îngroape în Sevastia apoi se duseră să îl înștiințeze pe Iisus. Abia mult mai târziu Moaștele Sfântului Înaintemergător fură regăsite în mod miraculos, pentru a răspândi harul asupra credincioșilor care li se închinau.

Acest act sângeros pare să fi fost îngăduit de Dumnezeu pentru ca după ce a fost Înaintemergătorul lui Hristos pe pământ, Sfântul Ioan Botezatorul să fie de asemenea în împărăția morților și să meargă să înștiințeze pe morții cei drepti de speranța în Mântuire, venirea apropiată a lui Mesia care trebuia să spargă prin Cruce porțile și închizăturile Iadului.

Prin viața precum și prin moartea sa, Înaintemergătorul rămâne de asemenea pentru toți Creștinii un Profet și un stăpânitor al vieții spirituale. Prin comportamentul său ireproșabil, el îi învață să lupte până la moarte împotriva păcatului, nu numai pentru respectul dreptății și ascultarea Legii lui Dumnezeu dar și pentru a înainta în virtute și curăția inimii. Orice conștiință cizelată prin meditarea asupra Legii lui Dumnezeu se aseamănă deci cu Înaintemergătorul și croiește "căile Domnului" în sufletul care se căiește, pentru a-i da cunoașterea Mântuirii (cf. Luca 1:76).

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

DESPRE SUPRACINSTIREA PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

Maica Domnului L-a purtat în sânurile sale pe Fiul Lui Dumnezeu zămislit și născut din ea ca om prin lucrarea Duhului Sfânt. Ea merită din această pricină cinstire mai presus de îngeri și de sfinți și a fost recunoscută vrednică de aceasta de către Arhanghelul Gavriil (Luca 1,28), de Elisabeta (Luca 1, 43), de Însuși Mântuitorul (Luca 11,27-28), iar ea, în chip profetic, a zis: „de acum mă vor ferici toate neamurile” (Luca 1,48).

Sfânta Fecioară Maria nu este o mamă oarecare, ea este Mama Lui Iisus (Matei 2,13; Ioan 19,25; Fapte 1,14; Luca 2,51). Maica Domnului nu a mai avut alți fii și, deci, Mântuitorul nu a avut frați și surori pentru că ea, nu a cunoscut întinarea trupească și a fost în deplinătatea purității trupești și sufletești înainte, în timpul și după naștere până la sfârșitul vieții sale pământești. Sfânta Fecioara Maria s-a născut în condițiile omenești dar a fost păzită în curățenie prin darul lui Dumnezeu (Luca 1,35). Iosif a fost purtător de grijă și ocrotitor al Fecioarei și al Pruncului iar nu soț sau bărbat înînțelesul omenesc. Iisus S-a născut din ea și numai din ea și din Duhul Sfânt și nici de cum din vreo legătură oarecare bărbătească de aceea, și El, Fiul este numai al ei și nu și a altcuiva. Lucrul acesta apare și mai evident în textul grecesc unde Iisus se arată ca fiind născut din ea (Matei 1,16). Sfânta Fecioară Maria a născut pe Dumnezeu-Omul Iisus Hristos de

aceea este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu. Domnul nostru Iisus Hristos a cinstit-o pe Maica Sa după cuviință și niciodată nu a schițat vreo ofensă sau vreo jignire Maicii Sale. Unele texte ca: Luca,2,48-50; Ioan 2, 3-4; Matei 12, 47-50 la o analiză atentă și de bună credință arată cu totul altceva decât ofensă sau jignire iar momentul de la Cruce când Mântuitorul încredințează pe scumpa Sa Mamă ucenicului iubit Ioan (Ioan 19,26-27) arată cu prisosință că:

- Sfânta Fecioară Maria nu a avut alți copii decât pe Fiul său Cel Unul-Născut (Matei 1,25);

- Mântuitorul nu a avut frați sau surori;
Mântuitorul și în marea Sa durere poartă de grijă de Iubita Sa Mamă.

Sfinții Apostoli și toți ucenicii Mântuitorului au prețuit-o pe Sfânta Fecioară Maria și au cinstit-o cu toată bunacuviința, iar după Înălțarea Domnului, Sfânta Fecioară Maria a fost tot timpul în mijlocul ucenicilor (Fapte 1,14). Născută în condițiile firii omenești din dreptii Ioachim și Ana a fost ocrotită și păzită în curățenie cu darul lui Dumnezeu fiind aleasă a fi vasul de cinstire din care să se nască Mântuitorul lumii și este adevărată Împărăteasă. (Psalm 44,10). A născut în stare de feciorie și a rămas în această stare până la sfârșitul vieții. A născut pe Dumnezeu-Omul Iisus Hristos și este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu. Pentru toate acestea ca și pentru încă alte motive Sfintei Fecioare Maria i se cuvine preacinstire, supravenerare sau hiperdulia care se arată prin nenumărate rugăciuni ce-i sunt adresate, în cererea unor ajutoare direct de la ea, în motivarea celor adresate Mântuitorului, prin faptul că S-a născut din ea. Maica Domnului are o poziție unică în cultul Bisericii. Ea e numai om. Dar este omul ridicat prin harul lui Iisus Hristos deasupra tuturor sfinților și mai venerată decât toți, fără ca să i se aducă închinare ca lui Dumnezeu sau ca lui Hristos, Dumnezeu Cel Întrupat, închinare ca Celui de care depindem în mod total și absolut în existența și fericirea noastră veșnică. Tot ce are ea, are ca și noi, prin Dumnezeu și mai special prin Dumnezeu Cel Întrupat, deși are mai mult ca noi toți. Și prin moarte a dobândit har și s-a învrednicit de nestricăciune și strămutare de la moarte la viață prin ridicarea cu trupul la cer cu puterea dumnezeiescului său Fiu.

Chemarea și cinstirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu se face prin rugăciuni permanente, imnuri și cântări, acatiste și paraclise, prin sărbători rânduite de Sfânta Biserică, prin purtarea numelui ei de multe fecioare și femei temătoare de Dumnezeu, prin zugrăvirea chipului ei în icoane după modelul celui zugrăvit de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca cum se arată în Paraclisul Maicii Domnului. Cerem ajutorul și ocrotirea ca la Maica noastră care a căpătat „îndrăzneală” la Fiul ei. Lucrearea de cinstire a Maicii Domnului în Biserica Ortodoxă este plină de curăție, de gingășie, de spiritualitate, de iubire de Dumnezeu și de oameni. Prin ea și cu ea, împreună fiind în rugăciune și adorare aducem Lui Dumnezeu cea mai mare jertfă a inimilor noastre și ea cu dragostea de Mamă ne ajută să folosim „aripile marelui vultur”(Apocalipsa 12,14) spre a ajunge la „Împărăția Fiului iubirii Sale” (Coloseni 1,13).

EVANGHELIA

Cuvânt la Evanghelia Duminicii a X-a după Rusalii – a vindecării lunaticului (Mt. 17, 14-23)

Ceea ce se repetă riscă să devină, de multe ori, monoton și plictisitor. Dar când este vorba de cele dumnezeiești, lucrurile stau altfel. Această evangheliie ce s-a citit astăzi în sfintele Biserici a mai fost citită o dată în acest an, în a patra duminică din marele post al Paștelui, și tot așa se va întâmpla și la anul, la fel cum s-a întâmplat și anul trecut. Cu toate acestea Cuvântul Domnului nu devine niciodată monoton și plictisitor, din contră, cu cât aprofundezi mai mult, la fel ca un scafandru, când caută mai în adâncul oceanului, atunci are șansa să găsească scoicile cu perlele cele de mult preț.

Aș putea fi totuși întrebat pentru ce s-a rânduit să se citească de două ori într-un an aceeași evangheliie? În primul rând sunt două texte cu adevărat asemănătoare și nu identice pentru că au fost scrise de doi autori diferiți, însă ambii sub inspirație divină, ceea ce arată adevăratul scop pentru care au fost citite de două ori.

Dacă prima dată ea a căzut în timpul postului și atunci am înțeles ce rol are postul și rugăciunea pentru acea perioadă, acum în ziua imediat următoare a praznicului Adormirii Maicii Domnului, această evangheliie ne arată care este rolul lor în restul anului.

După cum am spus și atunci (vezi nr. *Pelerinul* 9/2009) rugăciunea și postul sunt cele două aripi necesare creștinului pentru a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu. Dar până a vedea rodul lor împlinit, ne aduc în această lume mângâierea și arvuna lucrurilor viitoare prin *credință*. *Credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute* (Evrei 11,1), așa ne-o definește Sfântul Apostol al neamurilor. Dar dacă pentru cei *spirituali*, dacă îmi este îngăduit să îi numesc așa pe creștinii ce nu au nevoie de dovezi palpabile, această credință este una ziditoare și chiar mântuitoare, pentru cei *materiali* lucrurile stau puțin altfel. Pentru slăbiciunile celor materialnici a lăsat Dumnezeu această Evangheliie.

La un moment dat în viață, fiecare are nevoie de dovezi palpabile pentru a se întări. Așa se face că Mântuitorul spune un cuvânt foarte greu, dar nu atât de greu de înțeles, cât de săvârșit. Spune: *Dacă veți*

avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. (Mt 17, 20) Mulți ar zice că așa ceva în zilele noastre este imposibil, la fel ca și porunca Lui de a ne iubi vrășmașii, sau de a lăsa cele nouăzeci și nouă de oi în munte singure și să pornim după cea rătăcită, sau de a părăsi tot ce ne împiedică în căutarea și urmarea lui Hristos – chiar dacă este vorba de părinți, rude sau averi; toate astea de multe ori ni se par imposibile și de neatins, însă ceea ce le face posibile astăzi este *credința*. Nu munți trebuie mutați din loc, pentru că ce rost ar avea să aducem Himalaya în România dacă noi nu ne facem timp să mergem să vedem Carpații, nu aceasta este *mutarea* cea adevărată, de care vorbește Mântuitorul, ci este vorba de mutarea credinței noastre dintr-una rațională a minții noastre într-una sensibilă a inimii. Doar atunci când credința va pleca din inimă spre minte va muta chiar și munții, iar acești *munți* sunt zidurile ce ne despart pe noi de semenii noștri. Aceasta este credința lucrătoare prin fapte de iubire. Ea face să nu mai existe granițe între oameni, fie că sunt de națiuni diferite, religii sau culoare. Doar prin ea ne vom vindeca de *orbire* și *surzenie*, cele ce nu ne lasă să vedem și să înțelegem de ce este atâta suferință în jur, pe când noi vedem doar că este suferință și încă, câtă.

Vedem așadar de ce este atât de importantă această Evangheliie și ce a făcut să fie citită de două ori într-un an. Poate că eu nu am putut să ating toate aspectele ei, și cu siguranță nu acesta era scopul, doar că vreau să înțelegem că o credință fără experiența faptelor bune nu va fi niciodată o credință adevărată ci va fi doar un misticism și un ritualism sec. Martirii pentru a-și mărturisii credința de multe ori trebuiau să-și dea viața. Și noi suntem chemați la o asemenea mărturisire, iar viața la care trebuie să renunțăm este cea a veacului lumii acesteia, pentru a dobândi pe cea a lui Hristos a veacului viitor, iar cei care ne vor vedea să zică: *Cu adevărat aceștia sunt din altă lume!*

Să ne ajute Hristos domnul să ni se sporească credința și o dată cu ea și dragostea cea care rămâne în veac. Amin.

VIAȚA ÎN PAROHIE

NOPTILE DE VEGHE

Căldură mare și sudoare de dimineață până în cealaltă dimineață și tot așa. De cum primele raze de soare se luptă să deschidă începutul unei zile noi, mai bune, se pot simți rugăciunile celor ce noaptea întreagă țin făclia aprinsă pentru întreaga biserică. E ca și cum ai închipui un cor de îngeri dirijat din umbră de duhul părintelui duhovnic, care prin Harul divin insuflă bucuria de fiecare clipă a întâlnirii cu Hristos.

Este comuniunea Bisericii prin care-i cuprinzi pe toți într-o suflare, atunci când cauți spre Înălțimi. Atunci orele par minute, atunci timpul își pierde esența, atunci irealul este atât de real încât aproape îl cuprinzi în palme, încât ceea ce capacitatea omului poate să întrevadă aproape îi „grozăvesc” ochii: un Dumnezeu Atotputernic pentru toți.

E miez de noapte și cald și-i sudoare/ E liniște și totul îmi pare o mare/ prea mare de suflete care/ că-și capătă încet, încet alinare./ Sunt doruri ascunse, adânc nepătrunse/ dar ruga-i de foc/ ce mistuie tot...nimic nu-i departe și totu-i aparte/ atât de sublim, atât de divin! E liniște-n tumultul nopții, e liniște...

Oricât de lungă ar fi noaptea de priveghere, până spre dimineață e așa puțin! Și apoi, aceste ființe minunate, rugătoare, pentru care noaptea e zi și ziua este lumină le poți întâlni prin curte, ca niște furnici grăbite să preia activitatea zilei pentru care au cerut îndurarea Cerului. În tot cazul, nu este la îndemână oricui să afle oricând o biserică deschisă la propriu și la figurat, tot timpul, pentru orice suflet trudit de voci străine sau de nemulțumiri proprii. Și tocmai dorurile tainice de conviețuire cu Dumnezeu în lauda psaltirii țin porțile Cerurilor deschise din miez de noapte până-n zi.

Și acest lucru este o particularitate consemnată, pentru Cărțile de aducere aminte, scrise de sfinții îngeri pentru fiecare dintre noi înaintea Ochilor Lui Dumnezeu. Ce încântare și binecuvântare pentru un suflet zbuciumat și obosit de luptele celui rău să își afle refugiu în brațele divine și alin în rugăciunea de laudă a semenilor. Ce mare Har, ca pietrele vii ale Bisericii să se deschidă în râuri de ape limpezi în ajutorul cerut fără voce și de multe ori fără priviri.

E jena inimilor apăsate de păcate, unele moștenite și de patimi contopite în unele ființe cu slăbiciunile lor, inimi care nu știu să ceară iertare și ajutor, deși vor. Sunt inimi pierdute în noapte, sunt inimi pentru care zilele sunt nopți de suferință și sudoare. De multe ori aceste inimi trudesesc și surpă și alte fântâni, dar munca rugăciunii din inimă silește pe cei sânguincioși să sape mai adânc după apa cea bună și dulce a lui Hristos.

„Dar întunericul nu este întuneric la Tine și noaptea ca ziua va lumina” (Psalmul 138, 12) pentru cei ce sunt în râduiala lui Dumnezeu, pentru că El care ne cheamă rămâne în veci credincios (I Tesaloniceni 5, 24), El care este cap al Bisericii, ai căror mădulare suntem. Slavă Domnului!

Mărgăritare pentru suflet...

MAICA DOMNULUI

Alexandru Săplăcan

Marie, Maică preacurată
Și pururi Sfântă Născătoare
Biserica în cor îți cântă
În zi de mare sărbătoare.

Comoară de tămăduiri
Și zid preasfânt de mântuire
Tu ești mereu în asupriri
Creștinilor folositoare.

Ești floare scumpă și aleasă,
O pavăză în clipe grele,
A lumii ești Împărăteasă
Și mângâiere-n zile rele.

Din cer înalți o rugă sfântă
Spre Fiul tău în veci iubit,
Și dragostea de mamă te frământă
Când vezi poporul necăjit.

O lacrimă în taină curge
Pe chipul tău frumos și blând
Când patima din noi învinge
Și răul îl purtăm în gând.

La Cel ce S-a născut din tine,
Fecioară fii mijlocitoare
Să schimbe răul azi în bine
Cu slava Sa mântuitoare.

Noi azi venim cu gânduri bune
Și mulțumiri să te cinstim,
Ți-aducem sfântă rugăciune
Cântăm cu dor și te mărim.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRINȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

CE VREȚI SĂ VĂ FACĂ VOUĂ OAMENII, FACEȚI ȘI VOI LOR ASEMENEA

Deși acest verset este atât de scurt, pe atât are mai înaltă și mai desăvârșită învățătura pentru mântuirea sufletelor omenești. În această Evanghelie se cuprinde toată mântuirea omului, pe scurt, căci ea ne învață iubirea de vrăjmași. Nici un învățător de lege de mai înainte n-a adus în lume o învățătură așa de desăvârșită pentru mântuirea oamenilor, ca cea cuprinsă în cuvântul Evangheliei, care zice: iubiți pe vrăjmașii voștri. Această poruncă este dată de însăși înțelepciunea și Cuvântul lui Dumnezeu, de Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru noi păcătoșii și pentru a noastră mântuire.

Noi ne gândim că este cu neputință a se duce la îndeplinire cu lucrul învățătura acestei Evanghelii. Dar nu este așa. Nu este așa.

Bunul și Preasfântul Mântuitor, niciodată n-a spus vreo învățătură în lume care să nu se poată împlini de oameni. Căci El, fiind Dumnezeu desăvârșit, știe adâncul neputinței firii omenești.

Și cum a început El să învețe această învățătură a iubirii de vrăjmași? Prin cuvintele: Precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea. Iată cât de mare adevăr și cât de mare dreptate se găsește aici.

Omule, vrei tu ca altul să-ți fure lucrul tău? Sau să te ocărăască, sau să te necinstească, sau să se răzbune, sau să-ți facă alt rău? Deci, dacă nu vrei, nu fă nici tu la altul!

Eu nu vreau ca altul să mă vorbească de rău; deci nu trebuie să-l bârfesc nici eu! Eu nu vreau ca altul să mă dușmănească; deci nu trebuie să-l dușmănesc nici eu! Eu nu vreau ca altul să-mi fure din grădina mea sau din via mea; deci nu fur nici eu de la altul! Eu n-aș vrea ca cineva pe copilul meu să-l batjocorească în public; să nu fac nici eu așa. Eu n-aș vrea niciodată, când mă duc undeva să mă treacă cineva cu vederea, ci aș vrea să-mi zica bună ziua, să mă cinstească și să-mi dea atenție; deci să fac și eu tot așa!

Iată măsura dreaptă pe care n-o poate tăgădui nimeni; ce voiesc să-mi facă altul, să-i fac și eu lui și atunci se păstrează caldă toată dragostea de aproapele și dreptatea lui Dumnezeu.

După ce a arătat Mântuitorul această dreptate și această cumpănă a Evangheliei, a trecut la o învățătură și mai desăvârșită. Adică să iubim, nu numai pe prieteni, ci și pe oricare om, fie chiar și pe vrăjmași. Căci auziți ce zice: Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce dar este vouă? Și păcătoșii fac același lucru. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce dar este vouă? Că și păcătoșii dau cu împrumut, ca să primească înapoi întocmai; adică aceia dau împrumut, dar cu împrumut, ca să primească înapoi întocmai cât dau.

Se spune în continuare la paragraful de mai sus al Evangheliei: iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți ceva în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun și cu cei nemulțumitori și răi.

Acela ne-a spus să facem altora, ceea ce vrem să ni se facă nouă. Iar aici a spus ceva mai înalt. A spus nu numai atât, ci să faci bine celui care te urăște, să iubești pe acela care te dușmănește pe tine. Și Apostolul ne învață în chip asemănător, sfătuindu-ne că nu se biruiește răul cu rău, ci răul se biruiește cu binele.

Dar noi păcătoșii zicem: Cum să binecuvintez sau cum să-l iubesc pe acela care mă ocărăște și mă bate și mă vatamă și pururea mă ponegrește? Cum să-i fac eu bine aceluia? Deci zicem că este cu neputință aceasta. Că nu pot eu să-l mai iubesc pe acela care mi-a dat o palmă, sau m-a ocărat sau mi-a luat ceva, sau m-a batjocorit, sau m-a vorbit de rău față de altul.

Da, așa este! Noi nu putem, pentru neputința noastră. Dar să nu credeți că lucrul este în orice fel cu neputință. Lucrul este cu puțință prin Dumnezeu, Care ne stă pururea în ajutor, dacă noi ne silim. Cu puterea noastră nu putem face nimic bun. Dar cu puterea lui Dumnezeu, toate se pot. Căci zice Mântuitorul: Toate sunt cu puțință celor ce cred.

Dacă porunca aceasta înaltă n-ar fi împlinit-o nimeni în Legea Darului și nici mai înainte de ea, am putea socoti această învățătură peste puțință. Pagânii și alte popoare necreștine spun că este cu neputință să iubim pe cel ce ne face rău. Dar noi nu avem dreptul să zicem aceasta!

Iată că în Legea Veche David iubea pe Saul, și când auzea că acesta a căzut la pământ, că îl muncea duhul cel necurat, David mergea la vrăjmașul său Saul, la Saul care-l prigonea și căuta să-l omoare, se ducea și-i cânta psalmi. Și duhul cel rău, auzind puterea psalmilor, se ducea de la Saul, care se liniștea.

Dar când se scula de jos, întreba unde-i David și punea mâna pe sulită să-l omoare. Și de trei ori a lovit

cu sulița în perete, socotind să-l omoare pe David, pe doctorul lui. David îl făcea sănătos, izbăvind-l de dracul care-l muncea fără odihnă, iar el se lupta cu binefacatorul lui, ca să-l omoare.

Dar David și-a arătat dragostea față de vrăjmașul său și altă dată. Când dormea Saul în pustiul Zif și oștirea lui dormea cu dânsul, David a găsit pe Saul în peșteră, unde dormea. Și Abisai, un general din oastea lui David îl sfătuia: Acum Dumnezeu a dat pe vrăjmașul tău în mâinile tale; îngăduie-mi deci să-l pironesc de pământ cu sulița.

Dar auzi ce spune David: Să nu-l ucizi, căci cine va ridica mâna asupra unsului lui Dumnezeu și va rămâne nepedepsit? Că Saul era uns ca împărat.

S-a dus David la capul lui Saul și i-a tăiat numai o bucată din haină, ca să știe că a fost aproape de el. Și i-a cruțat viața, zicând: Mă tem de Dumnezeu să fac rău celui ce vrea să-mi ia viața!

Și așa David, înainte cu vreo mie de ani de Legea Darului, a împlinit această Evanghelie, adică a iubit pe vrăjmașul său. Saul îl căuta cu 4000 de ostași pe David în toate părțile Palestinei ca să-l omoare, să-i ia viața, iar acela, când l-a avut în mana lui, i-a cruțat viața spunând: "Nu, Doamne ferește! Nu-i voi face rău, că este unsul Domnului". Vezi dragoste de vrăjmași împlinită înainte de Legea Darului?

Dar Moise, nu tot așa a făcut? Poporul cătea împotriva lui și se răzvrătise împotriva lui Dumnezeu, abătându-se la idolatrie. Iar când i-a spus Dumnezeu: Eu mă uit la poporul acesta și văd că este popor tare la cerbice. Lasă-Mă, dar acum să se aprindă mânia Mea asupra lor, să-i pierd! Moise a zis: O, Doamne, rogu-mă acum, de vrei să le ierți păcatul acesta, iartă-l; iar de nu, șterge-mă și pe mine din cartea Ta, în care m-ai scris. Adică vreau să mor mai bine eu, decât să piară poporul, cu toate că ei m-au amărât și au cârtit împotriva mea și puțin a fost să nu mă ucidă cu pietre la Rafidin, pentru că i-am scos din Egipt.

Iată cum această poruncă evanghelică, care ne pare cu neputință nouă, păcătoșilor, au împlinit-o alți aleși ai lui Dumnezeu, cu mii de ani înainte de venirea Mântuitorului în lume!

Dar Arhidiaconul Ștefan, ușa mucenicilor, cea dintâi oale a lui Hristos care a mers în urma Lui, cum a murit? Aceia îl ucideau cu pietre, iar el, făcând rugăciuni, a îngenunchiat și când îl loveau cu bolovanii, văzând că se sfârșește, a zis cu glas mare: Doamne Iisuse, primește duhul meu și nu le socoti lor păcatul acesta. Și zicând acestea a adormit. Și așa sluga cea bună s-a dus după Stăpânul Hristos.

LOCURI BINECUVÂNTATE...

Mănăstirea Topolnița - Drobeta Turnu Severin, Mehedinți, Oltenia

Mănăstirea Topolnița - După tradiție, prima biserică a fost zidită de Sfântul Nicodim (secolul al XIV-lea). Biserica actuală în formă de cruce, a fost ridicată în 1646, de ctitorul Lupu Buliga. A fost pictată în anul 1673, în frescă, stil bizantin, de zugravii Grigore "Grecul" și Dima "Romanul". Remarcabilă este tema "Judecata de Apoi", pictată în fațada exterioară vestică, la fel ca la mănăstirile din Moldova. După secularizare (1863), schitul a fost părăsit și reînființat în 1930.

Este o mănăstire de călugări, cu hramul Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezatorul (29 august), situată în comuna Izvorul Bârzii județul Mehedinți, la 27 km de Turnu Severin, cu ramificația din DN Drobeta Tr. Severin – Motru.

Tradiția o atribuie lui Radu I Voievod, picturile murale în frescă, în stil bizantin, aparțin fiului său, realizate de Gheorghe grecul și Dima românul în 1673, fiind marcate de tabloul cu Judecata de Apoi pe fațada de vest, rar întâlnit în iconografia Țării Românești.

Catapeteasma este din lemn, construită în anul 1762, iar turn-clopotnița și incinta din zid sunt din secolul XVII. În incinta sa se găsesc pietrele funerare ale ctitorilor împodobite cu înaltă măiestrie. A fost ctitorită de boierii Craiovești, în sec XVI pe locul unei biserici ridicate după tradiție de Sfântul Cuvios Nicodim, apoi biserica este reconstituită între 1645 și 1646 de marele căpitan Lupu Buliga.

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0762357203; 0728179693;

CONTINUAREA ÎN NUMĂRUL VIITOR

Pagina micului creștin

Răsplata

Într-un sat de munte, era un om vestit pentru hărnicia sa. Dar, pe cât de muncitor era omul, pe atât de leneș era fiul său. Toată ziua ar fi stat degeaba și tot nu s-ar fi plictisit. Numai că, într-o după-amiază, se duse la tatăl său și îi spuse:

- Tată, am văzut pe uliță niște băieți încălțați cu ghetete noi, foarte frumoase. Aș vrea și eu așa ghetete.

- Măi băiete, i-a răspuns omul, dacă ai munci și tu cât de puțin, ți-aș da banii, dar așa, pe degeaba, zi și tu, e drept ?

N-a mai spus nimic copilul, dar a plecat supărat. Tare și-ar fi dorit asemenea ghetete, așa că, a doua zi, iar s-a dus să-i ceară bani tatălui său. Dar și de data aceasta părintele l-a refuzat.

Când a venit și a treia zi să-i ceară bani, țăranul i-a spus:

- Uite, măi băiete vād că nu mai scap de tine! Eu am treabă aici, în grădină. Dar, în pod, e o grămadă de grâu ce trebuie vânturat, că altfel se umezește și se strică. Pune mâna pe lopată, vântură tu grâul și pe urmă vino aici și-ți dau bani să-ți cumperi ghetetele.

N-a mai putut băiatul de bucurie. S-a urcat repede în podul casei, dar nu prea îl trăgea inima la muncă. Așa că s-a culcat pe un braț de fân, a tras un pui de somn, după care a alergat în curte, strigând:

- Gata tătucă, am vânturat tot grâul. Acum îmi dai banii ?

- Nu! - a răspuns omul categoric. Ți-am spus să vânturi grâul, nu să pierzi vremea. Treci în pod și fă ce ți-am spus!

A plecat iar băiatul, dar nu putea înțelege de unde știa tata că el nu vânturase grâul. Probabil că l-a surprins dormind și nu l-a trezit, că altfel nu se poate ... Așa că, după ce s-a urcat iarăși în podul casei, s-a pus la pândă în loc să aibă grijă de grâu. A stat el preț de jumătate de ceas, cu ochii ațintiți spre tatăl său, care muncea de zor în curte, și, socotind el că-i de ajuns, se duse iarăși în grădină.

- Tată, am terminat toată treaba, n-a rămas bob de grâu neîntors. Acum îmi dai banii ?

- Măi băiete, după ce că ești leneș, mai ești și un mare mincinos. Nu ți-e rușine ? Să știi că, dacă nici de data asta nu te duci în pod și nu faci treaba cum se cuvine, nu mai vezi nici o gheată. Ai înțeles ?

Când a văzut băiatul că altfel nu se mai poate, s-a urcat în pod, a pus mâna pe lopată și a început să vânture grâul. Dar, cum a băgat lopata în grămadă, a găsit ascunsă

în grâu o pereche de ghetete noi nouțe, exact așa cum își dorea el.

De bucurat, s-a bucurat, cum era și de așteptat, dar, în același timp, îi crăpa obrazul de rușine pentru minciunile sale de mai-nainte. Fără să-l mai pună nimeni, a vânturat tot grâul, după care s-a dus și în grădină să își ajute tatăl. Acum simțea, într-adevăr, că merită ghetetele, dar, mai mult decât atât, simțea cât de bine este să fii alături de părinți și să îi ajuti.

“Creșteți-vă copiii în învățătura și înțelepciunea Domnului!”

Sfânta Scriptură

PLANTE DIN GRĂDINA DOMNULUI

Salvia

Salvia este un subarbust de cultură cu tulpina și frunzele acoperite dens de peri de culoare cenușiu-argintie, frunze opuse, ovale, flori albastre cu 2 stamine

ieșite în afară.

Salvia este o plantă mediteraneeană cu cerințe ridicate de temperatură și lumină dar puțin pretențioasă la sol.

Principii active: ulei volatil, tanin, principii amare, substanțe estrogenice, acizi organici.

Acțiune farmacologică: stomachic, carminativ și antispastic; coleretic-colagog, tonic nervin, sedativ al durerilor, stimulent al circulației sanguine, antidiabetic energic, cicatrizant și antiseptic, antisudorific.

Recomandări majore: diabet, afte, stomatite, gingivite, abscese dentare, dispepsii, gastrite hipoacide, colici, în tratarea asteniei de primăvară și a unor afecțiuni circulatorii.

În medicina tradițională românească, salvia are numeroase întrebuințări. este o plantă care necesită îngrijiri speciale și, ca atare, nu crește spontan, ci doar cultivată, mai ales în zonele sudice ale țării. De la ea se folosesc frunzele și părțile aeriene înflorite, care sunt foarte bogate în uleiuri volatile, având un gust puternic aromatic și astringent. Găsim această plantă sub formă de ceai în practic toate magazinele specializate de tip Plafar. **Contraindicații:** femeilor care alăptează li se micșorează secreția lactată.